

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně PLP, a. s., v konkursu, IČO 272 72 401, se sídlem Na Rovném 736, 400 04 Trmice, zastoupené Mgr. Robertem Němcem, LL.M., advokátem se sídlem Jáchymova 2, 110 00 Praha 1, proti žalovanému Ministerstvu životního prostředí, se sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8. dubna 2010, č. j. 335/530/10/Hen 15389/ENV/10,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ústí nad Labem, uložila svým rozhodnutím ze dne 29. prosince 2009 žalobkyni pokutu ve výši 2 500 000 Kč podle § 37 odst. 4 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci). Žalobkyně podle ní porušila povinnost provozovat své zařízení (Průmyslový lihovar Trmice) v souladu s integrovaným povolením [§ 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci], a tím spáchala správní delikt podle § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci. Konkrétně žalobkyně porušila podmínku 1.3 integrovaného povolení, neboť z technologie výroby bioetanolu byly do ovzduší emitovány pachově postižitelné látky

obtěžující okolní obyvatelstvo, a dále podmínku 2.3.9, neboť při vypouštění technologických vod do veřejné kanalizace žalobkyně opakovaně a několikanásobně překročila nejvyšší stanovené přípustné míry znečištění odpadních vod.

Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný dne 8. dubna 2010 a napadené rozhodnutí potvrdil. Podle něj není správný názor žalobkyně, že se na stavbu užívanou v režimu zkušebního provozu nevztahují závazné podmínky stanovené dle § 13 odst. 4 zákona o integrované prevenci, ale pouze podmínky dle písm. h) tohoto ustanovení. I když je zkušební provoz dle § 115 stavebního zákona (zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu) mimořádným režimem, musí se při něm dodržovat podmínky stanovené stavebním povolením a dalšími povoleními potřebnými k provozu. Z kontextu integrovaného povolení vydaného v této věci vyplývá, že správní orgán stanovil výhradně podmínky pro zkušební provoz. Inspekce prokázala vlastním šetřením a doloženými stížnostmi, peticemi a podněty, že podmínka 1.3 byla porušována. Při posuzování této podmínky nelze užít kritéria stanovená ve vyhlášce č. 362/2006 Sb., o způsobu stanovení koncentrace pachových látek, přípustné míry obtěžování zápachem a způsobu jejího zjišťování, neboť tato podmínka neodkazuje na příslušné ustanovení zákona. Rovněž není dána podjatost Ing. H. a inspekce, neboť zjištěné skutečnosti jsou všeobecně známé všem obyvatelům, které provoz zařízení žalobkyně obtěžuje zápachem. Liberace odpovědnosti není na místě, protože žalobkyně neprokázala, že vynaložila veškeré možné úsilí, aby zabránila porušení povinnosti. V neprospěch žalobkyně svědčí doba, po kterou trvalo protiprávní jednání, a následný zásah inspekce a krajského úřadu.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně namítla, že žalovaný nesprávně posoudil otázku, zda je možné stanovit závazné podmínky provozu podle § 13 odst. 4 zákona o integrované prevenci i pro zkušební provoz stavby. Podle žalobkyně se závazné podmínky stanovují pro provoz trvalý, nikoli zkušební, jehož účelem je pouze zajistit, aby zařízení bylo v budoucnu způsobilé provozu v souladu s těmito podmínkami. Správní orgány argumentovaly ustanovením § 45 odst. 1 zákona o integrované prevenci, podle nějž bez pravomocného stavebního povolení nelze vydat integrované povolení; navzdory tomuto ustanovení je však žalobkyně přesvědčena, že vykonatelnost závazných podmínek byla výslovně omezena na „*fázi výstavby a k ověření podmínek zkušebního provozu zařízení*“. Zkušební provoz stavby je režim odlišný od samotné výstavby, na niž navazuje, i od okamžiku vyhodnocení výsledků zkušebního provozu, jemuž předchází. Není tak možné trestat žalobkyni za porušení povinnosti, kterou v dané době neměla; tím se ale žalovaný vůbec nezabýval. Nezákonnost spatřuje žalobkyně i v tom, že dosud nebylo rozhodnuto o nepodjatosti Ing. I. H., která vydala rozhodnutí v prvním stupni a ve vztahu k níž vznesla žalobkyně námitku podjatosti v doplnění svého odvolání ze dne 18. ledna 2010. Za řádné rozhodnutí o podjatosti nelze považovat poznámku žalovaného k této věci v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K okamžiku podání žaloby tedy platí, že v prvním stupni rozhodovala vyloučená osoba, rozhodnutí prvního stupně je proto nezákonné, a nezákonné je v důsledku toho i rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ignoroval námitku žalobkyně, podle níž nebylo v řízení zjištěno porušení závazné podmínky č. 1.3 integrovaného povolení. Tato podmínka byla stanovena jen pro jeden ze čtyř zdrojů znečišťování ovzduší, které jsou součástí stavby žalobkyně; inspekce však tyto zdroje od sebe nerozlišovala, neboť podle ní nelze určit, který zdroj znečištění je původcem údajného zápachu. Žalovaný také pochybil tím, že nevyložil obsah závazné podmínky, podle níž bude technologie provozována bez obtěžujících pachových vlivů pro obyvatelstvo. Žalovaný odmítl interpretaci pomocí vyhlášky č. 362/2006 Sb., sám ovšem tuto podmínku nevyložil. Žalovaný nesprávně aplikoval institut liberace z odpovědnosti za správní

delikt podle § 38 odst. 1 zákona o integrované prevenci. Žalobkyně prokázala, jaká opatření na své stavbě provedla; důkazní břemeno o tom, že tato opatření nepředstavovala veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby bylo zabráněno porušení právní povinnosti, nese podle ní správní orgán. Napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné, protože správní orgány se nezabývaly materiální stránkou deliktu, tedy škodlivými následky v oblasti životního prostředí nebo v oblasti zdraví člověka ve smyslu § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci. Jelikož zaměnily typovou nebezpečnost deliktu s materiální nebezpečností konkrétního skutku, nezdůvodnily řádně ani výši pokuty.

Žalobkyně proto navrhla, aby soud zrušil rozhodnutí vydaná v obou stupních a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Eventuálně navrhla, aby soud upustil od uložené pokuty nebo ji snížil na 1 Kč, a to s ohledem na skutečnost, že nebylo zjištěno porušení závazné podmínky č. 1.3 integrovaného povolení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě i v podání ze dne 19. srpna 2010 setrval na svých závěrech. Dodal, že integrované povolení ze dne 11. června 2007 sice trpí drobnými vadami, avšak podmínky zde stanovené nejsou v rozporu s požadavky jednotlivých složkových zákonů. Námitku podjatosti vznesla žalobkyně pozdě; žalovaný s odkazem na judikaturu poukázal na to, že není možné rozhodovat o námitce podjatosti dodatečně, tj. až po vydání rozhodnutí ve věci samé. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

V replice zopakovala žalobkyně své argumenty a dále uvedla, že o důvodech podjatosti Ing. H. se dozvěděla až z odůvodnění rozhodnutí v prvním stupni, nemohla tedy námitku podjatosti vznést dříve (a ostatně Ing. H. měla sama uvědomit svého nadřízeného o tom, že je vyloučena z rozhodování). V dalším podání ze dne 24. července 2010 žalobkyně poukázala na to, že v jiném svém rozhodnutí (ze dne 13. července 2010) žalovaný uvedl ve vztahu k integrovanému povolení ze dne 11. června 2007, že zákon o integrované prevenci nepřipouští vydat integrované povolení „*pro fázi výstavby a k ověření podmínek zkušebního provozu*“.

Žaloba není důvodná.

Ustanovení § 13 zákona o integrované prevenci upravuje náležitosti integrovaného povolení. Nejsou-li dány důvody pro zamítnutí žádosti (tj. záměr provozovatele zařízení nesplňuje zákonné požadavky nebo závazné podmínky navržené pro provoz zařízení jsou z technických důvodů nesplnitelné), úřad vydá integrované povolení s podmínkami stanovenými v odstavci 3; podle písmena d) úřad stanoví podmínky provozu zařízení a s ním přímo spojených činností, dále postupy a opatření zabezpečující plnění těchto podmínek (dále jen „závazné podmínky provozu“). Závazné podmínky provozu pak podle odstavce 4 zahrnují

a) emisní limity (§ 14),

b) opatření k vyloučení rizik možného znečišťování životního prostředí a ohrožování zdraví člověka pocházejících ze zařízení po ukončení jeho činnosti, pokud k takovému riziku či ohrožení zdraví člověka může dojít,

c) podmínky zajišťující ochranu zdraví člověka a životního prostředí při nakládání s odpady,

d) podmínky zajišťující ochranu zdraví člověka, zvířat a ochranu životního prostředí, zejména ochranu ovzduší, půdy, lesa, podzemních a povrchových vod, přírody a krajiny,

e) další zvláštní podmínky ochrany zdraví člověka a životního prostředí, které úřad shledá nezbytnými s ohledem na místní podmínky životního prostředí a technickou charakteristiku zařízení,

f) opatření pro hospodárné využívání surovin a energie,

g) opatření pro předcházení haváriím a omezování jejich případných následků,

h) postupy nebo opatření pro provoz týkající se situací odlišných od podmínek běžného provozu (například uvedení zařízení do provozu, poruchy zařízení, krátkodobá přerušení a definitivní ukončení provozu zařízení), při kterých může vzniknout nebezpečí ohrožení životního prostředí nebo zdraví člověka,

i) způsob monitorování emisí a přenosů, případně technických opatření, včetně specifikace metodiky měření, včetně jeho frekvence, vedení záznamů o monitorování,

j) opatření k minimalizaci dálkového přemísťování znečištění či znečištění překračujícího hranice států a k zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku,

k) postup vyhodnocování plnění podmínek integrovaného povolení včetně povinnosti předkládat úřadu údaje požadované k ověření shody s integrovaným povolením.

Podle odstavce 6 musí závazné podmínky provozu vždy zahrnovat podmínky, postupy a opatření, které by jinak byly stanoveny na základě zvláštních právních předpisů, podle kterých by byla vydána rozhodnutí, stanoviska, vyjádření a souhlasy, které se nahrazují integrovaným povolením.

Krajský úřad Ústeckého kraje vydal dne 11. června 2007 žalobkyni integrované povolení „pro fázi výstavby a k ověření podmínek zkušebního provozu“, popsal v něm zařízení žalobkyně a stanovil závazné podmínky, mj. podmínku 1.3, podle níž bude technologie výroby bioetanolu provozována bez obtěžujících pachových vlivů pro obyvatelstvo. V bodě 5 integrovaného povolení (*Podmínky zajišťující ochranu zdraví člověka, zvířat a ochranu životního prostředí, zejména ochranu ovzduší, půdy, lesa, podzemních a povrchových vod*) pod bodem č. 5.1 *Ovzduší* odkázal úřad na podmínky č. 1.1 až 1.9 integrovaného povolení.

Žalobní námitku týkající se rozsahu a obsahu závazných podmínek provozu považuje soud za nedůvodnou. Podle žalobkyně mohou být závazné podmínky stanoveny pouze pro provoz trvalý, nikoli zkušební (to naznačuje i sám žalovaný v jiném než přezkoumávaném rozhodnutí ze dne 13. července 2010, které žalobkyně soudu předložila); s tím však nelze souhlasit, stejně jako se slovní hrou, v níž žalobkyně rozlišuje na sebe navazující fáze *výstavba – zkušební provoz – ověřování podmínek zkušebního provozu* a účelově dovozuje, že stanovené podmínky se nanejvýš mohly vztahovat na obě krajní fáze, nikoli však na samotný zkušební provoz. (K tomu soud pouze podotýká, že i když formulace krajského úřadu v integrovaném povolení možná nebyla nejvhodnější, „ověřováním podmínek zkušebního provozu“ se nemá na mysli nějaká oddělená etapa navazující na zkušební provoz: naopak se tím vyjadřuje, že fungování zařízení a to, jak se při něm daří plnit stanovené podmínky integrovaného povolení, bude ověřováno zkušebním provozem samotným, tj. v jeho průběhu.) Zákon o integrované prevenci obecně počítá s tím, že nejprve bude vydáno integrované povolení a teprve poté stavební povolení [podle § 45 odst. 1 zákona o integrované prevenci nelze vydat stavební povolení podle zvláštního právního předpisu pro zařízení (§ 2 písm. a)] bez pravomocného integrovaného povolení]. Předpokládá se zřejmě také, že integrované povolení stanoví závazné podmínky „definitivní“, které by měly dlouhodobě platit pro standardní provoz zařízení (podle § 14 odst. 1 zákona o integrované prevenci úřad stanoví emisní limity pro znečišťující látky, které jsou ze zařízení vypouštěny); podle § 14 odst. 4 pak

úřad může stanovit výjimky z emisních limitů na dobu nejdéle šest měsíců, jestliže provozovatel zařízení v této době plánuje uskutečnit opatření vedoucí ke snížení znečištění.

V této věci ale nastala specifická situace. Ačkoli soud nemá k dispozici rozhodnutí vydávaná ve stavebním řízení, z nezpochybněných tvrzení obou účastníků plyne, že stavební povolení pro stavbu (zařízení) žalobkyně bylo vydáno již dne 7. srpna 2006 a stavební úřad v něm žalobkyni mj. uložil, aby požádala o vydání integrovaného povolení (to pak bylo vydáno v červnu 2007). Od listopadu 2007 bylo zařízení provozováno na základě povolení k užívání stavby ke zkušebnímu provozu podle § 84 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Podle soudu nemohl úřad v této situaci rozumně vymezit podmínky, za nichž mohla žalobkyně uvést své zařízení do zkušebního provozu, jinak než právě vydáním integrovaného povolení. To, že vydal povolení „*pro fázi výstavby a k ověření podmínek zkušebního provozu*“, lze považovat za nestandardní, ale nikoli nezákonné. Je zřejmé, že zkušební provoz před uložením pokuty v prvním stupni trval zhruba dva roky, takže úřad mohl stěží postupovat podle § 14 odst. 4 zákona o integrované prevenci, který umožňuje stanovit výjimky z emisních limitů na dobu nejdéle šest měsíců. (Krom toho ze spisu ani není zřejmé, že by sama žalobkyně jako provozovatel zařízení plánovala uskutečnit opatření vedoucí ke snížení znečištění: k jednotlivým krokům, které měly snížit zápach z výroby, ji vedly spíše kontroly ze strany inspekce, které probíhaly již od ledna 2008.). Kdyby úřad vydal „standardní“ integrované povolení (tj. „*pro provoz zařízení*“), mohl by tím zase zkomplikovat jeho výklad ve vztahu ke stavebnímu zákonu z roku 1976, který rozlišoval „*zkušební provoz*“ od „*provozu*“ jako takového – tj. užívání stavby po kolaudačním rozhodnutí (§ 82 odst. 3 stavebního zákona z roku 1976) – zatímco zákon o integrované prevenci znal jen „*provoz*“ jako takový, tj. v nejobecnějším slova smyslu „*provádění průmyslových činností v zařízení*“ (ať už v jakémkoli režimu stavebního zákona).

Krom toho o vydání integrovaného povolení požádala sama žalobkyně a proti povolení se neodvolala, čímž dala najevo, že je se stanovenými podmínkami srozuměna. V řízení netvrdila, že by pro svou činnost měla k dispozici jednotlivá dílčí povolení vydaná podle „složkových“ zákonů, která by jí mohla nahradit souhrnné integrované povolení; z toho je zřejmé, že i žalobkyně sama z integrovaného povolení vycházela a rozsah stanovených podmínek začala zpochybňovat až v okamžiku, kdy jí byla uložena pokuta. Ustanovení § 13 odst. 4 písm. h) zákona o integrované prevenci (které jediné se podle názoru žalobkyně mělo užít v její věci) má na mysli krátkodobé nestandardní situace nastávající v souvislosti s běžným provozem, nikoli několikaletý zkušební provoz. (To se změnilo až novelizací provedenou zákonem č. 69/2013 Sb. s účinností k 19. březnu 2013.) Žalobkyně tedy byla povinná dodržovat všechny podmínky, které jí úřad stanovil podle § 14 odst. 4 zákona o integrované prevenci. Pokud tak nečinila, porušila § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci (*Právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s podmínkami integrovaného povolení.*).

Žalovaný nepochybil ani ve vztahu k námitce podjatosti Ing. I. H. Žalobkyně vznesla námitku až v odvolacím řízení; žalovaný tedy postupoval správně, pokud se touto námitkou zabýval v rozhodnutí o odvolání. Smysl institutu podjatosti plyne již ze samotné zákonné rubriky § 14 správního řádu – totiž „*vyločení z projednávání a rozhodování věci*“. „*Věc*“ se míní věc sama, tj. předmět řízení; jakmile tedy již dotyčná osoba o věci rozhodla, nelze ji z rozhodování vyloučit. Pokud účastník až po vydání rozhodnutí zjistí, že osoba, která se podílela na výkonu pravomoci správního orgánu, měla být z rozhodování vyloučena, může pochopitelně takovou námitku vznést v odvolání proti takovému rozhodnutí (to žalobkyně udělala). V takovém případě se však už neuplatní postup podle § 14 odst. 2 správního řádu –

tj. o námitce nebude rozhodovat služebně nadřízený orgán úřední osoby, ale rozhodne o ní odvolací orgán ve svém rozhodnutí o odvolání. Pokud by námitka byla důvodná, nemohlo by rozhodnutí vydané v prvním stupni obstát; v projednávané věci se však soud shoduje se žalovaným v tom, že podjatost Ing. I. H. nelze spatřovat ve formulaci, podle níž o zápachu šířícím se ze zařízení žalobkyně svědčí i osobní zjištění inspektorů oblastního inspektorátu ČIŽP Ústí nad Labem, kteří zde žijí. Jednak není zřejmé, jak by toto tvrzení mohlo působit podjatost Ing. H., která podle sdělení žalovaného ani v Ústí nad Labem nežije. Dále „poměr k věci“ ani u inspektorů nezakládá pouhý fakt, že žijí ve městě, v němž se zápach šířil, a že mu byli také vystaveni. Krom toho inspektoři zjistili existenci zápachu šířícího se ze zařízení žalobkyně i při své úřední činnosti, viz kontrolní protokoly založené ve spisu. O existenci a intenzitě zápachu navíc dostatečně vypovídají i desítky e-mailových stížností a stovky podpisů na peticích, které jsou součástí správního spisu.

Soud nesouhlasí s tím, že v řízení nebylo řádně zjištěno porušení závazné podmínky č. 1.3. Je pravda, že podmínka 1.3 se podle integrovaného povolení vztahuje jen k výrobě bioetanolu (i když podmínka byla takto formulována, jak tvrdí již inspekce ve svém rozhodnutí, pouze omylem a měla být vztažena k zařízení jako celku). V řízení však bylo zjištěno, že zápach nepochází pouze ze sušení výpalků (zde žalobkyně provedla některá technologická opatření, která snížila – byť neodstranila – zápach z tohoto zdroje znečištění), ale také ze samotné výroby bioetanolu (viz kontrolní protokol ze dne 14. října 2008, str. 4–5); žalobkyně sama při kontrole popsala, při jakých činnostech může takový zápach vznikat. Žalobkyně cituje inspekci, která podle ní výslovně uvedla, že nelze určit, který zdroj znečištění je původcem údajného zápachu. Inspekce to však formulovala trochu jinak – tedy že „nelze přesně stanovit, z kterého konkrétního provozu či zdroje z lihovaru zápach převažuje“. Tato formulace ale nic nemění na tom, že zápach (nikoli údajný zápach) byl zjištěn jak na výstupu ze sušárny lihových výpalků, tak při samotné výrobě bioetanolu (na výduchu z pračky hydrolýzy a z odstředivky). V podmínkách integrovaného povolení bylo stanoveno, že zápach nemůže obtěžovat obyvatelstvo. Krajský úřad při vydávání integrovaného povolení nezpřesnil tuto podmínku odkazem na vyhlášku č. 362/2006 Sb. a nestanovil žádné konkrétní měřitelné limity, což by u znečišťování menšího rozsahu mohlo působit potíže při výkladu. Případ žalobkyně je ale neobvyklý právě tím, že zápach se z jejího zařízení šířil po řadu měsíců a o jeho obtěžujícím charakteru nelze mít pochyby s ohledem na odezvu obyvatel zachycenou ve spisu. Jen analogicky lze poukázat na § 1 odst. 3 vyhlášky č. 362/2006 Sb., podle níž je přípustná míra obtěžování zápachem překročena vždy, pokud si na obtěžování zápachem stěžuje více než 20 osob v oblasti, ve které k obtěžování zápachem dochází, a pokud alespoň u jednoho z provozovatelů stacionárních zdrojů bylo prokázáno porušení povinnosti podle zákona, které překročení přípustné míry obtěžování zápachem způsobilo.

Žalobkyně se dále domáhala liberace ve smyslu § 38 odst. 1 zákona o integrované prevenci, podle nějž právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila; tato podmínka tu však nebyla splněna. Jak to popsala inspekce ve svém rozhodnutí, při uvedení do provozu nebylo zařízení vybaveno k zamezení emisí pachových látek. Do půli října 2008 provedla žalobkyně technologická opatření pouze v sušárně výpalků, ani tato opatření však nebyla dostatečná; v roce 2009 následovala další méně rozsáhlá opatření (ve vztahu k výrobě bioetanolu šlo o „vypírání vlákniny“), zápach tak však nebyl odstraněn ani podstatně snížen. Žalobkyně tedy vyvíjela určité úsilí, není však zřejmé, co ji vede k přesvědčení, že šlo o veškeré úsilí, které bylo možné požadovat. Zákon tu má na mysli spíše situace, kdy se právnická osoba snaží zamezit působení např. přírodních sil či jiné vyšší moci – nikoli situaci žalobkyně, která se sama rozhodla k provozování činnosti potenciálně rizikové

pro ovzduší, na počátku nepřijala žádná opatření proti zápachu a teprve následně se snažila alespoň zmírnit emise, ovšem emise ze své vlastní podnikatelské činnosti, ve které přitom pokračovala.

Rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností co do okolností správního deliktu, na jejichž základě byla určena výše pokuty. Za správní delikt podle § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci se uloží pokuta do 7 000 000 Kč [§ 37 odst. 4 písm. b) zákona o integrované prevenci]. Přitom je třeba přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, ke vzniklým nebo hrozícím škodlivým následkům v oblasti životního prostředí nebo v oblasti zdraví člověka a době trvání protiprávního stavu (§ 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci). Všem těmto okolnostem se inspekce ve svém rozhodnutí pečlivě věnovala (str. 18–19). V žádném případě inspekce nezaměnila typovou nebezpečnost deliktu a konkrétní nebezpečnost skutku, jak to tvrdí žaloba; naopak konkrétně popsala závažnost jednání žalobkyně i vzniklé a hrozící škodlivé následky v oblasti životního prostředí a v oblasti lidského zdraví (to vše ve vztahu k oběma deliktům, které byly předmětem rozhodnutí, tj. nejen za porušení podmínky neobtěžovat obyvatelstvo zápachem, ale i za překračování nejvyšší přípustné míry znečištění vypouštěných odpadních vod). Zdůvodnila i výši pokuty, do níž se promítly všechny zhodnocené okolnosti, mj. i délka protiprávního jednání, které trvalo rok, resp. rok a půl; připustila, že jde o pokutu citelnou, ale ne likvidační.

Žalobkyně rovněž navrhla, aby soud upustil od trestu nebo aby uloženou pokutu snížil na 1 Kč s ohledem na to, že nebylo zjištěno porušení závazné podmínky č. 1.3 integrovaného povolení. Tento návrh považuje soud za pomýlený. Moderace správního trestu přichází v úvahu tam, kde nejsou podmínky pro zrušení rozhodnutí, avšak byl uložen zjevně nepřiměřený trest. Žalobkyně ale zdůvodňuje moderaci tím, že se nedopustila správního deliktu v jedné jeho části (resp. že jí jeho spáchání nebylo prokázáno). To by muselo vést – pokud by žalobkyně měla pravdu – ke zrušení rozhodnutí, a nikoli k moderaci. Krom toho žalobkyně jako by přehlížela, že pokuta jí byla uložena za dvě závažná jednání; k druhému z nich (znečišťování vod) se nijak nevyjádřila a nezpochybnila jej. Postrádá tedy logiku, aby soud upustil od pokuty v celém jejím rozsahu, pokud proti hodnocení jednoho ze dvou trestaných skutků žalobkyně nevznesla žádné konkrétní námitky. Není důvod ani pro to, aby soud snižovat pokutu byl i v menší míře, neboť nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši.

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. srpna 2014

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková